

Νά παράδες, δός μας δόξα, και τῆς βγάζουσι τὸ καπίου,
 κάρτους, τράνομα... δὴν τοὺς θίλω.
 Ἔλα τώρα καταδίξου, και τὴν σφιγγου μὴ τὰ ζέρι
 γιὰ νὰ δανεισθῆ ξανά,
 πλὴν ἐκεῖν' ὑπερπράνος τὴν ἀσπίδα μὴ τὸ δέρο
 κρούει σὰν τὴν Ἀθηνᾶ.

Τὰ λερτὰ δὴν μας σκοτίζουν και δὴν δίνομε λερτὸ...
 σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, πολεμῆσαι και ἔρμαιε,
 γιὰ νὰ γίνῃ πανηγύρι μὴ τὸ δάνειον αὐτὸ,
 τὰ μισὰ νὰ φῶ οἱ Τούρκοι, τὰ μισὰ νὰ φῶμ' ἡμεῖς.

Μίς 'στὰ χάλια τὰ πολλὰ
 τὰ κατάρρε καλὰ
 ὁ Ζαῆμης ὁ μουγγός,
 ποῦναι πρόβλημα Σφιγγός.

Ἔνας πόλεμος δικός μας τί παράξαινα δὴν κάνει!...
 τὰ καράβια τῆς ἀρμάδας τὰ ζητοῦν Ἀμερικάνοι,
 και γιὰ πρώτη προσφορά
 δίνομε μπλόκιο παρᾶ.

Μὰ 'στὸν Πρόεδρὸν τῶν λέμα : ἐμὶ τί τόλμην τώρα, χάρη.
 τὰ πλοῦσιμα γυρεύει τῶν Ρωμηῶν τάστακομάχα ;
 Ὅρα 'στοὺς Ἀμερικάνους... εἶδος θράσος, εἶδος τρόπο ;
 θίλουσι ἔτοιμη τὴν δόξα νὰ τὴν ἔρουν δίχασι κόπο
 και ζητοῦν ἐπ' ἑδῶ πέρα
 γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς φοβία.

Γιατί ξέρουν ὅτι μάλις ἀκουσθῆ 'στοὺς Ἰσπανόλους
 πὺς ἀντίκρου τῶν θὰ βρῶσι τῶν Ναυμαχῶν μας τοὺς Στόλους,
 μὴ κεχρῖμακάρια μούρη
 θὰ τὸ κόφουσι κομπούρι.

Σὺ Μάκ-Κίνλεϋ μεγάλη,
 μίς' ἐπὶ τὸν τοῦ σου βγάλε
 πὺς θὰ γίνῃ τίτομα χάρη
 μ' ὅση λίρα κ' ἐν ἑσθίτοισι,
 και τὴ βόλτα σου νὰ πάρῃ
 κ' ἄλλου Στόλους νὰ γυρέψῃ.

Δὴν τρομάξαισι τρεῖς μῆνας τὸν Χαμὶτ και τὴν Εὐρώπη
 γιὰ νάλλῃσι ἰσὺ κατόπιν
 ν' ἀγοράσῃσι ὅσα κ' ὅσα τὰ πλωτὰ τὰ τιμημένα
 και μνημόσυνο νὰ κάρῃ μὴ τὰ κούλλα τὰ ξίνα.

Δὴν πουλεῖται τίτομα δόξα, πὺς θὰ μαινῇ γιὰ καιρὸ,
 κ' ἐν σκορπίσῃ ἑδῶ μίση τὰ δολλάρια σαρῶ,
 δὴν ἀξίεισι παραδοῖσι μίση δὲξ' ἀγορασμένη,
 μὴ τὰ χίρρα τὰ δικὰ σὰς πρῆσαι νάου καμωμένη,
 κ' ἴτσι τότε ὄλεθρ κῆρος κ' αἰδωνοταῖσιν σὰν κ' ἰκείνη,
 πὺς ἴσοσάξαισι δικὰ σὰς μὴ δολλάρια νὰ γίνῃ.

Τὰ καράβια τῆς ἀρμάδας δὴν τὰ κένομε θουσία
 και ποτὶ σὰς μὴ θάρρησι πὺς θὰ ἔγουν δημοκρατία.
 Σὺ Μάκ-Κίνλεϋ κλαίνε,
 φίλε κ' Ἀμερικάνε,
 μὴ παρᾶπονο τὸ πάρῃ και κηρὸ μὴ σοῦ φανῆ...
 τίτομα Στόλος δὴν πουλεῖται σὰν Ἑλληνικῆς πανί.

Πέρα Σαλαμίνος βράχους,
 πέρα, Στόλοι τῶν παλιάνων,
 και δὴν ἰσαί γιὰ Ναυμαχῶσι
 παλεῶν Ἀμερικάνων.

Κ' ἐν ποτὶ τὸ κρῆτος πάθῃ παρ' ἑλπίδα βουλιαῖαν
 κ' ἐκ τῶν κανονισθῶν δὴν θὰ δώσωσι καμμία.
 Ναι, Μάκ-Κίνλεϋ μεγάλη, τῆς Ὀδασίγκτων πολιτα,
 δὴν σὰς δίνομε τὴν Ἄλφα, δὴν σὰς δίνομε τὴν Βῆτα,
 μήτε Γάμα, μήτε Δίλτα, κ' ἢν δὲ λῆς λαβὴ μολῶν
 μοναχὰ τὴν Ἐψίλον.

Ὅλ' εἰ εἶνοι τί κουτάβια,
 δουλοὶ τῶν Ρωμηῶν θὰ γίνουσι,
 ἐπ' ἑδῶ ζητοῦσι καράβια,
 κ' ἐπ' ἰκαί παρᾶ μας δίνοσι.

Κ' ἡ μουρλοῦκα ραχατέσι
 μίς' ὅτῃ κέρδη, μίς' ὅτῃσι πλοῦτους,
 κ' ἑλπίδα πακαρεῖσι
 και μ' ἰσάουσι και μὴ τούτους.

Δός του και σκορπίει φῶτα
 και σαρῶ γυρῖαι νάτα

μία 'στοὺς Ἀμερικάνους κ' ἄλλη μίση 'στοὺς Τσακίτζιας,
 κ' ἔμπροστὰ τῆς τοῦς κιντάξαι σὰν τοῦ δρόμου φαιζήτας.

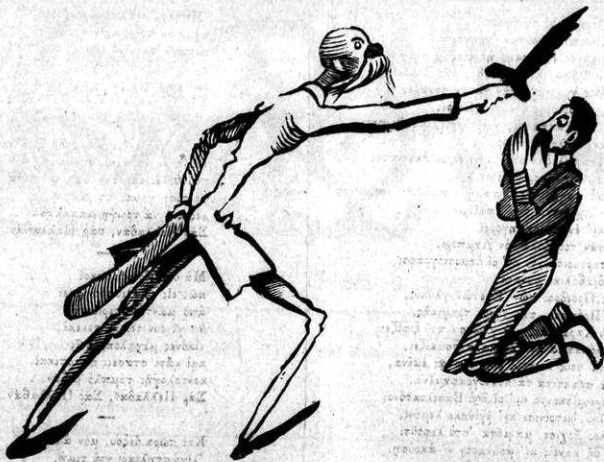
Ζήτησι μεγάλην ἔχει και γι' αὐτὴν καυγάσι μεγάλας,
 κ' ὁ Σαρ Παλαδῶν ὁ Γάλλος
 εἰς τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο ὕ τὸ βῆμα
 τοῦ ἑπρόφρασι τὸ βῆμα,
 πὺς οἱ παιδῆσι τῶν Ἑλλήνων,
 τῶν μαχῶν και τῶν κινδύνων,
 κ' ἐν μας δαίγνουσι μπαλαρίνα και γυρνᾶ τὰ ποινὰ τῶν,
 μὴ κατάργῃσι ἐκ τῆς βέτους τῶν Θεῶν τῶν ἀθανάτων.

Καλὴ βίβαια, τί λόγος !... δὴν ἀμφοσθηταί κανεῖσι
 τῶν Θεῶν τοὺς συγγενεῖσι,
 κ' ἑλοὶ σήμερ' ἐλαλεῖσιν πὺς οἱ γένοι τῶν γιγάντων
 μὴ Θεοὺς θὰ συγγενεῖσιν, και μὴ τῶν Ἑρμῆ προπάτων.

Μὰ κ' ἰγὼ 'στὸ βῆμα τοῦτο τῶν στομάτων τῶν χρυσῶν
 ξερωῖσιν σὺν τοῖς ἄλλοις μὴ φωνῆσι διὰ πᾶσιν :
 ἀδῆξα 'στὸν συγγενολογίον τοῦ παλθοῦ Θεοῦ τοῦ φαῖτη,
 πὺς γελῶντας θυμητίζεσι μ' ἀσημίσι θυμητῶ
 'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης τῶν Ἑρμῆ τῶν πρωτοκλήτην,
 και 'στὴ βρῆσι τοῦ πολέμου τῶν Ἑρμῆ τῶν φτερωτῶ.

Ὁ Σακαρῆσας Θεοφῶσις,
 ὄσοι τῶν βλῆσις κ' ἀπορῆσι.

Ἀκολουθεῖτε, Στρατεύματα μου,
 ἀκολουθεῖτε τὰ βῆματα μου,
 σημαῖσι κρῖτους μεγάλας ὄρα,
 σβάρνα τάνηψι μου κ' ἑλοὶσι τοὺς πῆρρω,
 τῆς σακαρῆσας σὰς και πάλι σφῆρ,
 'στ' ἔματα κ' ἑρῶσι γιὰ τὸ Κουβέρτο.

Επιστρατεύω τούς Κορδονάτους,
τούς κοιλάρδες και ντιλικάτους,
στέλλω μηνύματα, φωνή τρομπηταίς,
και πύο κι Ιρχομαι με τής μακαριπέταις.

Νίσο πολίμου κακοί μελαδές,
επήρα όρφο, δέν σταματού,
Σταυρατοί μου ρουσταναλάδες
μάρς με τόν γέρο Σταυρατά.

Δώστε μου κρένος, δώστε μου κέσκα,
βάλτε μου ρίσι του κύρ Παλάσκα,
φέρτε βλαχόκαλοτσις και λιέρας τρέλλα,
φέρτε του Μπούτουνα τήν ρουσταναίλα.

Και σύ, Κοιμώ μου, βγάλε τήν κλάρα,
πού νά τούς πιάση κρούα τρομπέρα.
Έα τών πικρών για τήν Θεωδωρα
σύρτε με Ίβλον και με σπουδή,
άλλ' όμως κριμα πού λείπει τώρα
κι' ό Τούρκος Μπίης, ό Πετριδόη.

Αν είχα τύχη 'στη στρουγγα μίση
νά ξαναγύριζε, θέλαζα σήμα,
μέ πάνταρις του και με τήν ρίσα
θέβγαίν' αγνώριστος Ψηλά 'στό βήμα.

Και δέν θέ 'γνώριζε κανένα κόμμα
τόν Θεωδωρακη, τόν Θεωδωρ,
κι' όλοι τον θέλεγαν με ήσθεον στόμα :
εμοίς νάσαι τούτους με πάνταρι :

Κάτω τάνήφι μου, νιά γουατίτσι
κι' έλαιο, όλοι μου, σιγά ψιλλίτσι.
Αδικος κόπος, λόγια χαμένα,
τόσο Κουβέρο εθάνει για σίνα.

Κι' ός τώρ' αν σ' έφωνα μίς 'στόν Νουρφάνα
κι' έπίξη Άλιμα με τήν Κορδόνια,
θαρώ πως ήταν σπουδαίο ριόσκο
σύ νά κορδόνισαι κι' εγώ νά χάσω.

Νά ξαναμείνεσ μεν τό πετούσε
και ξαναρχίζω τας κατοπητούσις.
Κάτω τάνήφι μου κι' έμένα ζήτω,
πιάτου όδίδες για δακμιά,
παις τό δάνειο, κι' αυτό φινίτο,
και τό Κορδόν θέλει ψωμί.

Είλω τριγύρω τούς Κορδονίδαις
με διαθείσις σπαρματιάς,
ρίξε, μου λένε, και τας όδίδαις,
τάς λογομίνας ίνεκηπιταίς.

Ανήφι δόλιο, σύρς και κλάψη,
μάρς, Ασημάκι, μάρς, Αχάλλια,
και σύ απήριξ τήν νίκην γράψη
με τά στοιχία τά κεφαλαία.

**Φασουλής και Περιπέλετος,
ό καθένος νέτος σκίτος.**

Φ. — Έμουν 'στη δίχη, Περιπέλη, κι' έπήγα νά κραπέρο,
κι' ήσαν πού λίσ ό Σταθάρις, ό Νίρς, ή Ζαχάρο,